

Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất

Tác Giả: Nguyễn Quang Nhàn

Thứ Bảy, 27 Tháng 8 Năm 2011 20:09

“Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”! (*) Một câu hát đã thấm trong tôi từ khi tuổi còn rất trẻ

HH Lưu Thị Diễm Hương mặc áo dài mang hình búp sen VN do Quỳnh Paris thiết kế. Ảnh: Nguyễn Long (NLD)

“Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”! (*) Một câu hát đã thấm trong tôi từ khi tuổi còn rất trẻ, tham gia vào các hoạt động cộng đồng, đoàn thể trong xã hội Miền Nam. Một câu hát vẫn luôn vang lên sâu thấm trong tâm khảm của tôi, thúc giục mình dồn bước vào cuộc sống xã hội từ thời đất nước còn chia cho đến nay tuổi không còn trẻ.

Lời ca, câu hát nhắc nhở tình, an ủi mình trong cuộc sống xã hội càng sau ngày đất nước hai miền vỡ mộng mị, cuộc Hiên Lộng qua nỗi đau đớn trầm trọng.

1.- Nhìn xã hội-đất nước-con người, thời gian và lịch sử, quá khứ và hiện tại.

Nhìn lại mình trong cuộc sống xã hội, biến tình cảm yêu nước của một thời tuổi trẻ. Nhìn con người-xã hội tranh phân, giành chức, giành quyền, giành lợi nhuận mưu sinh, đòi hỏi – tôi yêu nước nhiều hơn; tôi hy sinh nhiều hơn; tôi căm thù nhiều hơn; tôi mất mát nhiều hơn; tôi đấu tranh nhiều hơn; tôi tài giỏi hơn; tôi có gia đình truyền thống hơn... Biến cuộc sống của chính mình, nhân dân thay đổi một cuộc sống xã hội! Nhưng lại nói lạ mà, giờ danh không thấm qua một đống tài sản và tầm lòng yêu nước của nhân dân. Ai chính, ai tà, ai chân, ai ngụy... nhân dân biết rõ ràng, biết tất cả. Ai cũng phải sống tốt hiện tại để có đủ phóng thích ngai. Một hiện tại không tốt đẹp làm sao có tương lai tốt đẹp. Cái nhân xưa làm sao có quá khứ! Một một khoảnh khắc trước và sau khi nắm cái quyền lực nhà nước cái bọn chột cựa nó đã tước bóc lột. Cái chức nghĩa giai cấp, chính trị giai cấp, nhà nước chuyên chính giai cấp nó đã phân biệt “đồng bào” trong cộng đồng xã hội, thậm chí phân biệt công nhân đã từng cống hiến, nhúng nhúng tay ngấm một thời là “đồng chí”, đồng đội. Tất cả cũng chỉ vì ...”thành phần...”.! “Giới phóng” đâu chấp nhận thay đổi thay đổi thay đổi phân biệt, hận thù. Quyển “tự do, dân chủ” của một công dân bình đẳng

trong xã hội bị biến mất thay vào đó là tập do cộng đồng quy định và tập chức nên những tập chức gọi là “đoàn thể nhân dân” – mất sách lược, thể chế chính trị-đề chế người nhân dân, phân biệt nhân dân trong và ngoài tập chức do mất đề chế quy định chuyên chính lãnh đạo. Quy định và Lợi là mệnh lệnh cho sự phân xử có đầu tư kiên (Paplop) cho những thành phần “trung kiên” phân để “trung thành”. Cái quy định và Lợi là cái thể còn lý tưởng là xa vời, không tưởng. Lý tưởng chỉ là cái bánh vẽ; quy định lợi là thể chế. Có quy định là có thể chế và có thể chế thì mới có ngũ trung thành với Quy định và Lợi xếp hàng “phân để, trung thành” trong mặt hệ thống tập chức chuyên chính.

Chúng tranh giành nhau, thể chế cũng chỉ vì Lợi và vì Quy định, mà có Quy định là có Lợi, bị vậy chúng cộng cộng ôm và bám vào thể chế cái gì mà có thể tạo ra đề chế cái quy định và Lợi cho chúng. Cuộc sống cộng cộng chúng như con giòi (**); thân tâm cộng cộng chúng lợi như con đũa. Quy định và Lợi như hai cái vòi bám vào thân thể đất nước, nhân dân. Thể chế là gặm ghê, vô đạo hơn cộng cộng con đũa hai vòi mà NAQ đã vẽ vẽ vẽ vẽ vẽ nghĩa Thể chế dân chủ. Thể chế cuộc sống xã hội, cộng cộng và sau thể chế gọi là “đội ngũ”, giai cấp vô sản trở thành “tổ sản phẩm”, cái bị chế chuyên chính không thay đổi mà chỉ là sự tàn bạo, man dã, bất nhân, “bạo lực bằng Luật pháp- pháp quy định xhcn”(!), ý chí cộng cộng nhà nước giai cấp thông trị. Với nền “kinh tế thị trường định hướng xhcn” thể chế mới mất cuộc sống xã hội đất nước trở thành cái bánh béo bở “kinh doanh”, cộng cộng kinh doanh tâm hồn và thân thể đất nước. Có phải chỉ là sự tham lam, ngu si cộng cộng thu được? Không, vì thể chế sự “kinh doanh” vậy để có “định hướng xhcn” mà định hướng vậy luôn thể chế cái “nhân” chế quan – sự lãnh đạo cộng cộng đảng CS- mất đảng luôn thể chế là nguyên nhân cộng cộng thị trường lợi, còn thể chế bị không phải do định nghĩa.?!

Nhìn những con người trong hệ thống chính trị giai cấp vậy-có không ít những người đã mất thể chế “yêu nước”, vào tù, ra tù, vì thể chế lợi, tập do cộng cộng đất nước, vì Tập Quốc Việt Nam, vì dân chủ, dân sinh, tập do, cộng cộng áo, hòa bình, hạnh phúc cộng cộng nhân dân và đã từng bị nhà nước Đệ quốc, thể chế dân chủ, làm thân tù đầy... , thể nghĩ - có phải đây là xã hội mà đã bao lần người, cộng cộng người tuột trở khố khố, chế chế lòng trọng trọng yêu nước và cộng cộng trí thức, nhân sự chế chế có mất thể chế lòng yêu quê hương đã vì đất nước, tập quốc định thân? Mất xã hội “tốt đẹp” như thế này chẳng??? Mất đích “yêu nước” cộng cộng những người “đã định thân, hy sinh, giành lấy” là như thế này chẳng? Phải chăng mất đích, lý tưởng chỉ là “quy định” và “lợi”? Nhìn bị chế cộng cộng xã hội, nhìn mình, nhìn người, muốn trở nên chế, thoát khỏi cái “xã hội tốt đẹp” mất cách ghê tởm những không thể nào có thể trở nên, chế chế, thoát ra khỏi nó được.

Đất nước Việt Nam này là cộng cộng mình, cộng cộng con dân Việt Nam mà tập xa xa tập tiên đã gọi là “định bào”, cùng chung mất ngu, mất chế. Không chế chế như nó những phải sống với nó. Chế chế như nó những không chế chế như nó bị thể chế mình phải phải sống. Sống với nó để càng hiểu nó. Sống đau, sống khổ, sống nhục, sống ê chề, buồn đau, nhục nhẽ. Sống để làm người-làm người Việt Nam, tập hào giọng giọng Rừng Tiên, con Lạc cháu Hùng. Sống để ngấm vào tình người, nhân thế, vào cuộc đời, vào lịch sử dân tộc, những tri thức để đưa tranh, những chiến công lý lẽ cộng cộng anh hùng dân tộc không bao giờ chịu khuất phục kẻ thù Phàm người B. Còn những kẻ như Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống... thế nào mà chế chế có. Những trang lịch sử hào hùng cộng cộng dân tộc những kẻ bị phân có “độc bộ” cũng chế chế thể chế bộ được mà

sẽ “đọc b” chính nó- kẻo phẫn phúc tội đời của dân tộc, lịch sử ... Sống trong lòng xã hội, xã hội thấm vào máu thịt của mình, có những lúc tâm hồn đầy ánh sáng như buổi sớm mai tươi lên, có những lúc bị quan cùng cốc, nhúng, “Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”!... Mất rồi sẽ không bao giờ mất, nếu mất rồi mà không còn thì tội chết sẽ sống thì gian này có còn. Mất rồi vẫn mãi còn thì tình cảm yêu nước sáng trong trong mỗi con người Việt Nam sẽ còn mãi!

2.- “Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”!...

Đã yêu là “dâng hiến”! “Yêu” mà không công, giành quyền và lợi ích như những kẻ đang nếm quyền và những con đũa đang bám trong cốc họ thì những chính trị chức nghĩa giai cấp kia... thì chúng “yêu cái gì? Nếm quyền lợi của nhà nước của họ là – “chính quyền” để có thể chính danh .“Chính” hay “ngụy, tà, gian..”?!. Cái chuồn muồn đời phải là “Tư quyền trên hết”! Tư quyền là Nhân dân; Nhân dân là Tư Quyền; là toàn vẹn lãnh thổ, đất đai bờ cõi, biên giới cha ông đã đổ máu xương gìn giữ ... Nhân dân là “đồng bào” chứ không phải là nhân dân nào? giai cấp nào? thành phần nào?... mà cái chính trị nhà nước giai cấp này chúng lúc nào cũng phân biệt.

Học lịch sử - là lịch sử của dân tộc với chi u dài hơn 4 nghìn năm chứ không phải lịch sử của kẻ cai trị. Kẻ cai trị như nhét lịch sử của kẻ cai trị vào tâm hồn nhân dân bằng ý chí quyền lợi. Những càng như nhét thì người ta càng chán ghét. Cái điếm 0 trong thi ca với môn lịch sử chúng có nghĩa lý gì so với cái học quốc sử đời đời – mất quốc, mất nước mà kẻ thù phẫn ng Bức kia có hàng ngàn năm qua luôn mong muốn. Học lịch sử, học những bài học anh hùng, bất khuất của dân tộc, suy nghĩ về những bài học lịch sử để nuôi dưỡng lòng tin, tự hào và tự nguyện, về những giá trị tình cảm thiêng liêng đời với Tư Quyền. Học những bài học để ng cay, thất bại để có những “bài học lịch sử” mà có kẻ sách giáo khoa, báo và tờ quốc.

Tôi sao rồi qua cả nghìn năm Bức thu c mà dân tộc Việt không bị đồng hóa mà giành lợi ích quy định của họ, thế chứ? Và cả ngàn năm tiếp theo kẻ thù này luôn có dã tâm xâm lược những dân tộc Việt Nam luôn bất khuất, thế chứ, thế chứ, “hùng cường mạnh mẽ phẫn ng” ! Người Việt Nam gọi đất nước là “quốc gia”-“nhà nước”. Vì sao nói “nhà nước- nhà tan”; “giặc đời nhà đàn bà cũng phải đánh”? Tư Quyền là gì; Yêu nước là yêu cái gì?... Có những giá trị rất là cao và có những giá trị vô hình rất là thiêng liêng, quý như là họ thì của chính mình, những giá trị này cả ngàn đời con dân Việt Nam gìn giữ nó bằng Máu chứ không phải bằng quyền và lợi ích của riêng mình, của tập đoàn, phe phái, giòng họ. Bởi vậy, mới có Diên Hồng lịch sử -“trước nhấc nước nên Hòa hay nên Chiến”? toàn dân – Quyết Chiến”; “thế nước yêu lý gì lo chiến tranh”? toàn dân đã dám chấp nhận – “Hy Sinh”! Đời mất với kẻ thù cướp nước, nếu vì lợi ích của tập quốc, đồng bào thì sẽ có sách lược khác; nếu vì quyền và lợi ích, thì tất nhiên của một tập đoàn, phe phái, thế lực chỉ có cái “danh hão” – không muốn trở thành kẻ làm mất đồng, sắp đặt chức nghĩa xã hội (!)... nên mới có Hội nghị “Thành Đô” để kẻ thù ban cho cái tên “4 tập”, “16 chức vàng”! Cái Tâm của họ không có dân tộc. Đời nước nên đã bỏ qua cả họ dân chứ hóa xã hội đời Việt Nam dân chủ, phát triển, sánh vai cùng các nước tiên tiến trên thế giới. Gorbachev của Nòng Nga họ là một con người có tâm hồn rộng lớn, yêu nước cao cả, vì Tư quyền Nga trên hết nên đã vượt thoát lên trên cái lợi ích thế lực thế lực của một tập đoàn đồng trị, của một chức nghĩa lợi ích, phẫn đồng, phi nhân bản, chế độ nhân loại!

3.- “Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”!

Đã yêu nước, đời thân vì đời nước không ai so đo, tính toán thiệt, hơn! Yêu nước là “cùng

hiến”, “hy sinh”, “liều thân sống” bằng cái tâm trong sáng! Thôi bình, thôi chí n tuy có khác nhau, con người tùy nhân duyên xã hội mà tu tập. Việt Nam cần súng cho bên này hay bên kia, dù cuộc chiến “nhân danh” với bất cứ ý nghĩa nào, nhưng con người Việt Nam hai phía hy sinh trong cuộc chiến, dù có bằng apa, tất hân hân tâm hân cũng vì một “Tổ quốc Việt Nam”. Họ đã hy sinh, chúng ta tin tưởng, bằng cả tấm lòng yêu nước trong sáng! Nhân dân, xã hội không bao giờ quên họ - Nhưng người làm nên Tổ Quốc chúng ta không như những kẻ huyênh hoang “chiến thắng” (!) nhưng kẻ, khi gặp những kẻ thù, không dám ghi công, vinh danh những người đã hy sinh vì Tổ Quốc bằng Hoàng Sa, Trường Sa. Ai mới là người yêu nước? Nếu kẻ chiến bại và qua là kẻ chiến thắng thì “yêu nước”, “chính nghĩa” thuộc về ai? Và tất bọn chúng ta chửi xã hội ta có thể thay đổi dân tộc, đất nước Việt Nam có một thế giới khác....

Con người Việt Nam yêu nước với cái tâm trong sáng, người làm, người yêu nước làm khi họ trở thành kẻ khờ khạo, thế này bằng kẻ giết người, cướp bóc làm lòng yêu nước. Bởi bao nhiêu người hiền tài, tài năng, có danh vọng, quyền cao, chức trọng, bản thân, gia đình giàu có chứ đâu phải nghèo đói... (đó tranh giành quyền lợi!), nếu người ngoài xã hội có trọng vọng, công nhận họ thì họ cho nhân loại; họ vì quyền và lợi ích làm “tay sai” cho “quốc” chí ít, cũng có những quy định đạo, bình đẳng, bác ái để làm được những việc gì đó tốt đẹp cho nhân dân; họ có chủ trương “lợi ích” – “yêu ai cũng bằng lòng yêu; ghét ai cũng bằng lòng ghét, dù ai ngon ngọt nuông chiều cũng không biến yêu thành ghét...” thì tình cảm chân thật đã gìn giữ được cho bao tâm hồn con người... không có bằng chứng. Nhưng trái tim yêu nước ngu ngốc, khờ dại, chủ buông theo tình cảm của con tim, cứ nghĩ ai cũng có tình cảm yêu nước như mình nên... khi “hái quýt” mới biết rằng, quả đó không phải cho nhân dân, cũng chẳng phải vì đất nước. Muốn hót trên cành non cao, muốn làm vườn thì muôn điệu, muốn đem lợi ích công bằng cho tất cả, muốn được toàn tâm, toàn trí công hiến, dù như nhai nhai khi sống trong chế độ thực dân, đế quốc xâm lược... cũng không có bằng chứng. Muốn thực hiện tốt âm thầm, lặng lẽ và phải dựa vào chính mình. Người làm, bằng cái tâm trong sáng họ là nhân và cũng là nhân nhân góp phần lợi ích tác động đến những người tiếp nhận nhân dân trong xã hội “lợi ích” theo họ gây nên cái tai nạn lịch sử khủng khiếp mà chúng ta năm qua... Họ có tội gì? Chẳng có một tội - yêu nước bằng tấm lòng sáng trong! Ôi cái giá, bị kẻ chửi tình yêu nước!

Khi nhân dân, thanh niên, trí thức có biết họ yêu nước, có trách nhiệm với đất nước, xu hướng đòi hỏi quy định – “Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam”, chứ mới đi trên lợi ích dám bằng chứng chân xu hướng biết tình hình như vậy chính những kẻ nhân danh “Nhà nước của dân, do dân, vì dân” vây bắt, khống chế vào một cùng với muôn vàn thủ đoạn để ngăn cản lòng yêu nước của nhân dân. Dân là chủ, “đồng bào” là “đồng bào” của mình, yêu nước là yêu nước mình sao lại bằng bất? Yêu nước là một tình cảm tự nhiên sao phải xin phép “được yêu”? Tổ quốc, đất nước VN là của đồng bào Việt Nam, vì sao chúng ta có đồng chí quy định yêu nước? Họ có phải là “đồng bào” Việt Nam? – Nhân dân không bao giờ là kẻ bán nước, phản bội tổ quốc. Khi kẻ quy định yêu nước chúng ta nhân dân tấm lòng yêu nước, lên tiếng nói bằng và đất nước chúng ta thù địch thì bằng một cách kẻ quy định nhân danh yêu nước đã không còn; nhà nước và bộ máy đàn áp đã không đồng cùng một phía với nhân dân mà lại đàn áp cả nhân dân thì nhà nước này đã đồng với ai? Là của ai? Không có nhân dân sẽ không có đất nước; không có “đồng bào Việt Nam” sẽ không có Tổ Quốc Việt Nam. Kẻ này như thế nào nhân dân lâu nay tất hân đã đất tên!

4.- Yêu nước là đời thân, hy sinh, dâng hiến.

Nếu vì lợi, quyên, khi lợi quyên bỏ mất thì họ sẽ căm thù, cuống điên, sân hận. Mọi người có mất tim lòng yêu nước có thể hiểu khác nhau nhưng tình yêu quê hương có mất. Không ai có quyên bỏ mất mọi người phải yêu nước theo cách của riêng mình, theo cái cách kiên, “lý tưởng”, chấp nhận của mình? Khi mất con người, trước đây dù là bất cứ thành phần nào nhưng trước hiềm họa mất nước, tập quốc lâm nguy, quyên tận do, dân chết, dân sinh của nhân dân bỏ tất cả đổ tất... họ đã dồn thân, chấp nhận công lao tù ngục tim lòng yêu nước trong sáng, nhưng rồi họ đã bỏ lợi của đời, bỏ phần vì tình yêu quê hương đã đổ như nước, như máu, họ đã tiếp tục đấu tranh để tiếp tục thực hiện “lý tưởng” của mình. Có thể nào vì quá khát vọng rồi kết quả là không yêu nước, “nội giáo cho giặc”? Vì sao ta lợi phải bán tim lòng yêu nước trả nợ trong của nhưng con người quê hương? Nhìn lại mình, ta đã làm gì và đang làm gì cho đất nước, quê hương? Số đức quyên yêu nước bằng bất cứ hình thức nào, lý lẽ nào cũng đều không trong sáng, không thật tâm, cũng chỉ là sự giả danh, là mất chiêu bài lợi của mình, nếu khi những kẻ này nắm quyền lợi của nhà nước rồi thì họ có thể hận, hay sợ hãi, xa xa hơn cả trăm ngàn lần kẻ mà họ phải nhả.?! Tất cả tâm không trong sáng thì không thể có những hành động tốt đẹp!

Đi với những người đồng viên cs, phải chăng tất cả họ đều là kẻ đồng lõa với những tội ác đi với nhân dân, đất nước, với kẻ, với lợi, vì quyên, vì chấp; “còn đồng còn mình”; không có lòng yêu nước? Không ít người trước khi họ trở thành đồng viên công sản họ là những người yêu nước và tâm hồn rất sáng trong. “Xuống đồng”, “đầy mà đi...”, tiếng hát mất thời gian đâu có phải vì chấp nhận! Có thể lợi quyên lợi ích lòng yêu nước, đất Đồng trên Tổ quốc nhưng là người VN ai chấp nhận có lòng yêu nước. Nếu người đồng viên cs còn tận hào là người VN thì lòng yêu nước họ vẫn còn! Nhân dân đã rất “sợ” sợ dã man, vô nhân của “cái búa, cái liềm” nhưng chính đồng viên cs cũng rất sợ cái guồng máy vô nhân, vô đạo nghĩa này trở nên không có lòng tri, vô cảm, chai lì trước nỗi đau của con người, vong bản, không có tập quốc, chấp biệt hành xử như là mất công cả vô tri mới đất đồng của họ trên Tổ Quốc. Nhưng cuộc xuống đồng biệt tình yêu nước và qua đã có không ít người là đồng viên cs và đã có nhiều người là đồng viên cs đã sớm có nhận thức, khi đất cho cuộc đấu tranh dân chết, dân sinh, dân quyên họ không chấp nhận cái đồng biệt phần dân tộc, khi chấp nhận kẻ thù, chấp vì Quyên và Lợi... và họ đã lý khai! Công dân sống trong xã hội ai cũng rất cần có Luật pháp. Mọi công dân bình đẳng trước pháp luật nhưng cái chấp đức quyên cùng với cái bản chất nhà nước đức tài, chuyên chế, trấn áp và bóc lột, đồng trên Luật pháp, hành đồng ngoài luật pháp... mới là thật đáng sợ. Nhưng kẻ sống, hoạt động trong mặt guồng máy mà chấp thực, lợi quyên đều do “đồng cho” thì... họ đều rất sợ... mất nên họ rất cần, rất “yêu” và “trung thành” với cái nhà nước, cái chấp bóc lột và tước đoạt họ môi trường sống như những con giò, con đũa lúc nhúc, sinh sôi! Nếu như họ “tự vượt lên chính mình”, vượt qua sợ hãi, không cần cái lợi quyên “đồng cho”, trở nên không đất đồng trên Tổ quốc - thì lòng yêu nước của họ cũng mang bản chất tự nhiên, trong sáng. “Nhân vô thập toàn!” Cuộc sống và lòng yêu nước của con người cũng tự nhiên duyên xã hội, gia đình mà dồn thân vì Tổ do, dân chết, nhân bản, nhân quyên mà họ phải với nhau - “vòng quốc vong thân!” “Tổ quốc trên hết”! Tại sao ta không trân quý nếu họ thật sự có cái tâm, lòng yêu nước trong sáng và khi thấy sai thì tự sửa chữa quay về nẻo chính. Chúng ta tin là người Việt Nam ai cũng có lòng yêu nước, rồi mất lúc nào đó chính lòng yêu nước đó họ sẽ vượt bỏ những căn bệnh lợi, danh, quyên chấp, cuộc sống và kẻ sống làm Người - Người Việt Nam chân chính, đất “Tổ quốc VN trên hết” chấp không phải “còn đồng còn mình”!

*Lòng yêu nước trong sáng, tự nhiên như là máu huyết, tình cảm, họ thể hiện của mọi con người Việt Nam, nếu không có những tình cảm đó thì qua cả ngàn năm nô lệ giặc Tàu làm sao dân Việt có

Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất

Tác Giả: Nguyễn Quang Nhân

Thứ Bảy, 27 Tháng 8 Năm 2011 20:09

thì giành lấy để c n n để c l p để “hùng c” mất ph ng? và n u không có anh linh nh ng anh hùng, c a tri u tri u con ng i Vi t Nam yêu n c vô danh đã ngã xu ng vì T qu c Vi t Nam trên h t thì làm sao có th hun đúc nên h n thiêng sông núi?

“Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất”! Hãy nuôi dưỡng lòng yêu n c và b ng cái tâm yêu n c trong sáng, v t qua s hãi, b t khu t tr c m i k thù, chúng ta tin – l ch s s sang trang...Nguyễn Quang Nhân

(*) M t câu hát trong ca khúc Chuy n quê ta c a NS Nguyễn Đ c Quang

ĐK. “Ôi quê h ng ta p t i ng trong tr i đ t. Ta yêu quê ta thì đâu có bao giờ mất. Yêu gi ng nòi mình lâm than mãi r i. Yêu khi n lòng ch ng bi t sao nguôi!”

(**) (ch dùng c a Nguyễn Kh i trong “đi tìm cái tôi đã mất”)